

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 20CE1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número 612

Comissió d'Esports

Sessió 20, dimarts 9 de juny de 2026

Presidència de l'I. Sr. Lluís Mijoler Martínez

Sessió 20 de la CE

La sessió de la Comissió d'Esports (CE) s'obre a ****. Presideix Lluís Mijoler Martínez, acompanyat del vicepresident, Manuel Reyes López, i de la secretària, Mónica Ríos García. Assisteix la Mesa el lletrat Jan Sarsanedas Coll.

Hi són presents [José Ignacio Aparicio Ciria](#), [Mario García Gómez](#), [Ivana Martínez Valverde](#) i [Guillem Mateo Sellas](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Francesc de Dalmasas i Thió](#), [Anna Erra i Solà](#), [Montse Ortiz i Martí](#) i [Isaac Padrós i Suarez](#), pel G. P. de Junts; [Oriol López Mayolas](#), [Marta Vilalta i Torres](#) i [Jordi Viñas i Xifra](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Pau Ferran Navarro](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Alberto Tarradas Paneque](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Laura Fernández Vega](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Rosa Maria Soberana i Bonet](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2026 (tram. 200-00026/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat de la secció pressupostària corresponent al Departament d'Esports. GP PPC, GP VOX, GP CUP-DT, GP Junts, G Mixt. (BOPC 496, 3; esmenes a la totalitat de la secció pressupostària: BOPC 506, 19).

El president

Bé, bon dia a totes i a tots.

**Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya
per al 2026**

200-00026/15

Donem inici a aquesta Comissió d'Esports d'avui, 9 de juny de 2026, amb un únic punt a l'ordre del dia, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat... *(Veus de fons.)* Sí, sí, les substitucions, vaig, vaig-, que és el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya pel 2026, presentada pel Govern de la Generalitat.

En primer lloc, hi ha alguna substitució? *(Pausa.)* Endavant.

Pau Ferran Navarro

Sí, gràcies, president. La diputada Lorena Roldán substituirà al llarg de la comissió el diputat Manuel Reyes López.

Montse Ortiz i Martí

Pel grup de Junts, el diputat de Maria Àngels Plana substituirà la diputada Anna Erra.

El president

Molt bé, doncs, no havent-hi més substitucions, comencem amb els grups que han presentat esmenes a la totalitat a aquesta secció pressupostària, per un màxim de temps de quinze minuts cadascú. I el primer a intervenir és el Grup Parlamentari de Junts.

Teniu la paraula.

Montse Ortiz i Martí

Gràcies, president. El país necessitava pressupostos. És una constatació i nosaltres també ho compartim. Però també es necessitava el 2024 i es necessitava el 2025. De fet, aquesta va ser una de les primeres promeses del president Illa, i també un dels primers incompliments.

Perquè avui arribem a aquest debat amb uns pressupostos que entraran en vigor quan pràcticament ja haurà transcorregut mig any d'aquest 2026. I no podem oblidar un fet insòlit, un president de la Generalitat obligat a retirar els seus propis pressupostos. És a dir, un Govern que ha fet perdre tres anys al país. Tres anys amb una pròrroga afegida de gairebé tres mesos.

I el més greu és que aquests pressupostos continuen sent, en essència, els mateixos que es van retirar el mes de març. La principal diferència és que aquells prop de nou-cents milions d'euros que aleshores apareixien amagats en disposicions addicionals, avui ja tenen assignació política, després de la negociació amb Esquerra Republicana i els Comuns.

Per tant, aquests mesos no han servit per transformar els pressupostos, han servit per redistribuir recursos entre els socis del tripartit i acabar de repartir el pastís de la legislatura.

És evident que el Govern guanyarà estabilitat, però Catalunya no guanyarà prosperitat. I en l'àmbit esportiu, Catalunya perd una oportunitat, perquè la creació d'un Departament d'Esports va generar expectatives, per primera vegada l'esport disposava d'un departament propi, i això havia de permetre passar de la simple gestió del dia a dia, a impulsar una autèntica política esportiva de país.

I el Govern ens va afirmar que aquests són els pressupostos que destinen més recursos a l'esport. Parlem de prop de 144 milions d'euros, als quals caldrà sumar aquests 11 milions acordats també posteriorment amb Esquerra Republicana. Però nosaltres diem: només faltaria! Després de tres anys sense pressupostos, amb la inflació acumulada dels darrers anys i amb la creació d'un Departament d'Esports propi, no incrementar els recursos seria incomprensible.

Per tant, el debat no és només si hi ha més recursos, el debat és què es fa amb aquests recursos. El debat és quines prioritats fixa el Govern. El debat és si aquests recursos serveixen per resoldre els principals reptes que té avui l'esport català. I la nostra resposta és que no, perquè avui la realitat és que el Departament d'Esports continua representant aproximadament un 0,29 per cent dels pressupostos globals de la

Generalitat –ni tan sols arriben al 0,5 per cent–, però sobretot perquè aquests recursos no estan orientats a transformar el sector.

I aquesta és probablement la principal diferència entre el Govern i Junts per Catalunya. Perquè no estem discutint només una xifra, no és només una qüestió de recursos, és una qüestió de prioritats, és una qüestió de model i és una qüestió de projecte polític.

Per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè aquests pressupostos ni són ambiciosos ni resolen els principals reptes de l'esport català, començant pel dèficit d'equipaments esportius. És cert que el Govern ha impulsat un pla de xoc que considerem necessari, però insuficient per revertir el dèficit d'equipaments esportius.

Per una banda, Catalunya afronta un repte demogràfic que ja està generant una demanda creixent de pràctica esportiva i, per tant, també necessitem noves instal·lacions. Una necessitat que avui no té cap resposta.

Per altra banda, el pla de xoc impulsat pel Departament d'Esports no inclou tots els equipaments esportius del nostre país, sinó que exclou instal·lacions universitàries, de les federacions i d'entitats esportives, instal·lacions que cada dia acullen milers d'esportistes i que contribueixen a descongestionar equipaments municipals. I gran part d'aquests equipaments esportius necessiten modernitzar-se, adaptar-se a criteris d'accessibilitat, i també necessiten ser més eficients i adaptar-se als efectes del canvi climàtic. Per això defensem que el pla de xoc s'ha d'ampliar.

Però els pressupostos no van en aquesta direcció. Ni preveuen la construcció de nous equipaments, ni incorporaran tots els equipaments que formen part del sistema esportiu català.

Ara bé, segons ens va afirmar el conseller fa quinze dies en aquesta mateixa comissió, els pressupostos sí que amplia el pla de xoc, però ho fa disfressat a les disposicions addicionals. Han inclòs un llistat de vint-i-nou actuacions molt concretes vinculades a cobertes de pistes, renovacions de gespes artificials de camps de futbols o reforma de vestidors, actuacions que, primer, no disposen de partides pressupostàries consolidades –al contrari, estan pendents de saldo disponible–, i, segon, no respon a cap criteri tècnic ni accions prioritàries, com podria ser el pavelló

de Sant Hipòlit de Voltregà, sinó que responen a criteris purament partidistes. Com hem dit al principi, repartir-se el pastís entre els tres socis.

Però aquests pressupostos tampoc resolen la situació que viuen moltes federacions i consells esportius que continuen estant al límit. Massa sovint han d'avançar recursos propis per a executar programes que la mateixa administració ha aprovat. I això passa perquè les subvencions continuen arribant tard, tan tard que en molts casos arriben quan les temporades esportives ja han finalitzat. I així no reforcem el model esportiu català, sinó que el que fem és tensionar-lo.

Tampoc resolen els problemes de burocràcia ni preveuen cap impuls a la digitalització. És cert que hi ha hagut millores en els terminis de la resolució dels registres d'entitats, però la càrrega administrativa continua sent excessiva.

I aquests pressupostos no incorporen cap mesura de simplificació administrativa ni per reduir la burocràcia. Per exemple, no inclouen ni la finestreta única ni preveuen aplicar el silenci administratiu positiu, dues mesures aprovades en seu parlamentària a instàncies de Junts per Catalunya i que servirien justament per simplificar els tràmits.

I, paradoxalment, en la llei de mesures fins i tot s'elimina la possibilitat del vot per mitjans electrònics en els processos d'elecció de les juntes directives, una decisió que no compartim i que és difícil d'entendre en ple segle XXI.

Però el problema, com hem dit, també és de manca d'ambició, perquè aquests pressupostos tampoc tenen l'ambició que esperàvem del primer Departament d'Esports del nostre país, una manca d'ambició que veiem en dos sentits. Primer, falta d'ambició social. No hi ha una aposta per l'auxiliar esportiu, una figura clau per garantir inclusió, acompanyament i accés a l'esport per a moltes persones vulnerables. No hi ha un impuls a l'esport universitari, una modalitat esportiva clau per abordar l'abandonament esportiu a la població més jove. No hi ha una estratègia per reforçar l'esport popular ni ampliar l'accés a la pràctica esportiva. I tampoc hi ha mesures que ajudin a les famílies. El Govern ens insisteix que aquests són uns pressupostos expansius, però la realitat és que moltes famílies catalanes suporten una pressió fiscal cada vegada més elevada i continuen patint els efectes acumulats de la inflació dels darrers anys.

I davant d'aquesta situació, aquests pressupostos no incorporen cap incentiu fiscal ni cap bonificació per facilitar l'accés a la pràctica esportiva. Cap, ni una, ni per a les famílies ni pels col·lectius més vulnerables. I segon, evidencien la manca d'ambició nacional d'aquest Govern.

Defensem que el nou Departament d'Esports hauria d'entendre l'esport també com una eina de construcció nacional i de projecció internacional de Catalunya. De fet, ho ha defensat moltes vegades el mateix conseller en seu parlamentària. Però avui, sincerament, aquesta ambició no la veiem enlloc.

Van anunciar una oficina de les seleccions esportives catalanes. Dos anys després, continuem sense oficina, sense resultats i sense cap partida pressupostària assignada. I això significa continuar perdent oportunitats, perquè les seleccions esportives són una reivindicació esportiva per potenciar el talent dels nostres esportistes i generar referents. Són una eina de projecció internacional del país i són una eina per reforçar i prestigiar l'esport català.

I exactament el mateix passa amb la llengua catalana, perquè l'impuls del català en l'àmbit esportiu necessita recursos. I fiscalitzarem aquests deu milions que hem pactat amb Esquerra Republicana perquè, a dia d'avui, ningú ens ha sabut detallar on aniran destinats.

Però, sobretot, necessita voluntat i compromís polític, i aquesta voluntat política no l'hem vist durant aquests dos anys. I no només ho manifesta Junts, sinó que ho constata la valoració del primer any del desplegament del Pacte Nacional per la Llengua, que suspèn en molts àmbits, també en l'esport.

En definitiva, la creació del Departament d'Esports era una bona oportunitat. L'oportunitat de convertir l'esport en una autèntica política de país. L'oportunitat de dotar al sector esportiu català de múscul polític i pressupostari. L'oportunitat de reforçar el model esportiu català. I també l'oportunitat de projectar Catalunya al món a través de l'esport. Però avui la sensació és que el Govern s'ha quedat en la creació de l'estructura i no a semblar la transformació que el sector esperava i necessitava.

Per això considerem que aquests són uns mals pressupostos per a l'esport, però també per al conjunt del país, perquè arriben molt tard i perquè no resolen els principals reptes que té avui l'esport català. No resolen el dèficit d'equipaments

esportius, no faciliten la simplificació administrativa, no incorporen mesures ni bonificacions fiscals per facilitar l'accés a la pràctica esportiva, no impulsen l'esport popular ni despleguen eines com l'auxiliar esportiu per garantir la igualtat d'oportunitats en l'accés a l'esport.

Però tampoc garanteixen el model esportiu català, i durant dècades han constituït federacions, consells esportius, clubs, entitats i voluntaris.

Tampoc tenen l'ambició transformadora que justificava la creació del primer Departament d'Esports de la Generalitat. I tampoc tenen ambició nacional, no aposten per la projecció internacional de l'esport català, ni aposten per l'oficialitat de les eleccions esportives catalanes.

I acabo. Aquests pressupostos poden donar estabilitat al Govern i donar aire a aquesta legislatura, però no resolen els problemes de l'esport català, no reforcen el model esportiu català i no preparen el sector esportiu per als reptes que tenen per endavant.

I és precisament per tot això que hem presentat aquesta esmena a la totalitat, perquè aquests no són els pressupostos que necessita l'esport català i aquests no són els pressupostos que Catalunya mereix.

Moltes gràcies.

El president

Moltes gràcies. És el torn ara del Grup del Partit Popular.

Pau Ferran Navarro

Gràcies, president. Avui defensem l'esmena a la totalitat que hem presentat des del Grup Parlamentari del Partit Popular als pressupostos de la Generalitat. I ho fem perquè aquests pressupostos no són només uns mals comptes, són l'expressió d'un model. Un model socialista, intervencionista, burocràtic, caríssim pels ciutadans i incapaç de resoldre els problemes reals de Catalunya i dels catalans.

Aquests pressupostos arriben després d'un episodi que tots coneixem, i és que el Govern ja els va presentar, els va retirar perquè no tenia suports, van esperar que

passessin les eleccions andaluses i ara els torna a portar amb el suport d'Esquerra Republicana ja lligat.

I això explica que el calendari no l'han marcat les necessitats dels catalans, sinó les conveniències del Partit Socialista. I explica també que Esquerra Republicana no és al Govern, però continua condicionant el rumb polític de Catalunya.

Però el problema de fons és molt més profund. Aquests pressupostos consoliden una manera de governar que Catalunya ja no pot suportar més. Recaptar cada vegada més, gastar cada vegada més, crear cada vegada més estructures, recol·locar cada vegada més afins, i malgrat això no resoldre cap dels grans problemes dels catalans.

I aquesta és la paradoxa socialista. Mai havien tingut tants recursos, mai havien recaptat tant i mai havien tingut una administració tan gran, però els serveis públics de Catalunya continuen en absoluta descomposició.

Els catalans paguem més impostos, però continuem patint llistes d'esperes a la sanitat que són intolerables. L'educació acumula encara mals resultats, barracons i manca de recursos allà on realment fan falta. La inseguretat segueix disparada i cada vegada són més habituals els robatoris, les navalles i els tirotejos. Rodalies continua sent un desastre diari, les famílies tenen dificultats per arribar a final de mes i l'habitatge és inaccessible per joves i per la immensa majoria de les classes mitjanes.

I davant d'aquest fracàs, la resposta del Govern no és rectificar ni revisar les prioritats ni alleugerir la càrrega que suporten les famílies. La resposta és aprofundir en el mateix model. Més despesa, més estructura, més organismes, més càrrecs i més recaptació.

Aquest és el motiu principal de la nostra esmena a la totalitat, perquè aquests pressupostos no corregeixen el rumb, sinó que l'aprofundeixen. No serveixen per canviar les prioritats de Catalunya i serveixen per alimentar la mateixa maquinària política de sempre: observatoris, consorcis, pactes nacionals, taules, comissions, grups de treball, oficines, agències, organismes i estructures paral·leles que sovint no coordinen res, però que sempre costen diners.

És la menjadora d'alts càrrecs, dels organismes inútils, de les estructures duplicades, dels afins i dels que sempre troben una cadira, una direcció general, una oficina, una assessoria, una subvenció, una nova comissió on col·locar-se.

I això també a costa a desmantellar la irrisòria presència de l'Estat de Catalunya. El PSC ha decidit cedir-ho tot a Esquerra Republicana perquè puguin controlar els recursos, els impostos i les fronteres quan ho tornin a fer.

I el PSC fa tot això amb la poca legitimitat dels qui han estafat els electors dient que venen a passar pàgina del procés, però fan exactament el contrari. I també ho fan amb una carretada d'escàndols de corrupció a l'esquena de P.S.. El P.S., el fan del Primavera Sound, això sí, que si no és en Falcon ell no hi va, però que, ai carai! encara ningú sap qui és.

I aquesta gestió socialista també es veu reflectida en la política esportiva. Se'ns ha presentat aquest pressupost dient que és el més gran de la història en matèria esportiva, però aquest titular que va deixar el conseller no aguanta una mirada rigorosa.

La política esportiva continua representant només el 0,2 per cent del pressupost de la Generalitat, exactament el mateix pes que tenia quan no existia una conselleria pròpia d'esports.

Per tant, molta conselleria, molta foto, molt anunci, però el pes real de l'esport dins del pressupost continua sent marginal. S'ha creat una conselleria, sí, però no s'ha creat una política esportiva a l'alçada del que Catalunya necessita.

El sector continua esperant una aposta real, i el pressupost demostra que l'esport continua sent una prioritat secundària. I això és greu perquè el sector esportiu fa anys que arrossega dèficits enormes. Clubs, federacions i municipis reclamen inversions serioses. Fa anys que s'alerta de la manca del manteniment i modernització de moltes instal·lacions. Fa anys que hi ha pavellons, vestidors, piscines, pistes i camps de futbol que necessiten actuacions urgents.

I davant d'aquest dèficit es presenta un pla de xoc dotat amb 120 milions d'euros fins al 2029. És evident que qualsevol inversió en instal·lacions esportives és positiva. Nosaltres no criticarem que es destinin recursos a modernitzar els equipaments; al

contrari, feia molts anys que era necessari. Però també cal dir-nos la veritat, i és que després de tants anys de desinversió crònica, 120 milions d'euros per instal·lacions esportives són del tot insuficients.

El mateix Govern reconeix que venim de molts anys de desinversió, amb instal·lacions envellides, moltes construïdes entre els anys vuitanta i dos mil, amb deficiències d'accessibilitat, deficiència energètica, de digitalització i adaptació normativa. Per tant, no es pot vendre com una gran revolució el que és una resposta parcial a un problema estructural que fa molts anys que s'arrossega.

A més, hi ha un element especialment greu en aquest pressupost, la disposició addicional 26. L'he esmentat ja en reiterades ocasions, perquè és una qüestió que em sembla especialment rellevant.

Un conjunt d'actuacions en instal·lacions esportives per un valor aproximat de 15 milions d'euros que queden subjectes a la disponibilitat pressupostària. És a dir, actuacions que són necessàries, urgents, que hi ha molts municipis que fa anys que esperen, però sense cap garantia de què es faran. Són canvis de gespa, reformes de vestidors, millores en els pavellons, en piscines, en pistes poliesportives... I tot això queda condicionat, com dic, a la disponibilitat pressupostària. I tots sabem què passa quan les coses estan subjectes a la disponibilitat pressupostària, i és que no es faran.

I aquí és on veiem clarament el model que proposa aquest pressupost. Per macroestructures polítiques sempre hi ha diners, per organismes inútils sempre hi ha diners, per oficines, comissions, taules i càrrecs sempre hi ha diners, per ambaixades, propaganda i prioritats ideològiques sempre hi ha diners. Però garantir 15 milions d'euros en actuacions urgents en instal·lacions esportives, aleshores, ara sí, tot depèn de la disponibilitat pressupostària.

I això a nosaltres ens sembla una autèntica presa de pèl, perquè diners n'hi ha, el problema és on es posen aquests diners. I els grups que donen suport a aquests pressupostos prefereixen alimentar la maquinària política abans que garantir les inversions concretes que afecten directament a clubs municipals, esportives i a les famílies. Aquest és el model, aquest és el model socialista i de l'Esquerra.

El nostre és un altre. El model esportiu del PP passa per entendre que l'esport no és una despesa menor, sinó una inversió en salut, en educació, en convivència, en prevenció i en cohesió social. Per això defensem bonificacions i deduccions fiscals vinculades a la pràctica esportiva, com ja fan moltes comunitats autònomes governades pel PP.

Deduccions que es puguin aplicar a les quotes dels gimnasos, als centres esportius, a clubs, a federacions, a les llicències federatives, a tota l'activitat esportiva i el material, per ajudar a les famílies a assumir menys càrrega econòmica la pràctica esportiva. Això és política esportiva útil, ajudar directament a les famílies i als ciutadans.

També defensem modernitzar i renovar les instal·lacions esportives amb una planificació real, estable i plurianual, no amb anuncis, no amb pedaços, com és el cas, sinó amb partides condicionades a disponibilitat pressupostària.

I el nostre model passa també per una administració esportiva àgil i per una millor governança. En aquest sentit, valorem positivament que s'hagin començat a prendre mesures per desencallar el registre d'entitats esportives, i així ens ho transmet el sector, però alhora el sector també ens diu que calen menys traves, menys paperassa, menys lentitud administrativa i més facilitats per funcionar.

Per tot plegat, nosaltres defensem un model esportiu, un model que ajudi fiscalment a les famílies, que incentivi la pràctica esportiva, que modernitzi instal·lacions amb recursos suficients i que simplifiqui tràmits i exigeixi transparència i bona governança.

Defensem una política esportiva que entengui l'esport com a salut, educació, cohesió, convivència i futur. I aquesta visió no queda reflectida en aquests pressupostos. I és per això que hem presentat una esmena a la totalitat, perquè no volem retocar només aquest pressupost, sinó que volem canviar de model.

Catalunya necessita una administració més eficient al servei dels ciutadans i necessita uns serveis públics molt millor gestionats. Necessita una fiscalitat que no castigui sempre els mateixos i necessita una política esportiva amb recursos, planificació i respecte pel sector.

En definitiva, Catalunya necessita un govern que deixi de pensar en com mantenir-se al poder i en com fer la vida més fàcil a Pedro Sánchez i que comenci a millorar la vida dels catalans.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat. És el torn ara del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña.

Alberto Tarradas Paneque

Gràcies, president. Avui debatem una esmena a la totalitat que hem presentat des de VOX, en aquest cas a la secció d'esports, però realment el que volíem sotmetre a debat i votació és el model de regió que ens plantegen els socialistes i els seus socis. Un model polític completament esgotat que porta anys convertint la Generalitat de Catalunya en una administració cada vegada més gran, cada vegada més cara, cada vegada més burocràtica i cada vegada més allunyada dels problemes reals que pateixen els catalans.

Perquè mentre els catalans patim la pressió fiscal més gran de tot Espanya, mentre la meitat de les famílies tenen dificultats per arribar a final de mes, mentre els serveis públics estan cada vegada més tensionats per, entre altres motius, la desinversió i la immigració massiva que tots han promocionat, mentre els nostres barris s'estan tercermunditzant i mentre molts joves han renunciat fins i tot a poder emancipar-se, el Govern continua actuant com si res anés amb ell, com si aquí no passés res. Més impostos, més despesa política, més propaganda institucional, més ideologia, i les prioritats dels catalans, doncs bé, els deixarem per demà.

I precisament el Departament d'Esports és avui una mostra perfecta d'aquesta manera de governar a què ens tenen acostumats els Socialistes i els seus socis, perquè quan es parla del teixit esportiu ràpidament s'entén que les preocupacions del sector no tenen res a veure amb les obsessions ideològiques que ens planteja aquest Govern.

El que preocupa als clubs modestos és poder continuar obrint una temporada més. El que preocupa a moltes famílies és si es podran continuar pagant la fitxa dels seus fills també aquest any. El que preocupa als municipis és tenir unes instal·lacions

dignes i el que preocupa als esportistes és que cada vegada veuen que hi ha més burocràcia, més costos i menys suport real, tot i tenir una conselleria pròpia.

Però mentre al carrer parla d'esforç, de sacrifici, d'altres problemes, el Govern continua instal·lat en el seu simbolisme, en la propaganda, en l'enginyeria ideològica, i tot això no és casualitat. El separatisme, que va entendre fa molts anys quin paper jugava l'esport en tot això, com generava comunitat, orgull, col·lectiu, identitat, han sabut aprofitar, han sabut colonitzar també aquest espai que és l'esport. Per això intenten convertir l'esport català en una eina política més.

I el PSC, doncs, lluny de trencar amb tot aquest model, ha decidit administrar-lo amb un altre to, però fent exactament el mateix que els seus predecessors. Canvien les formes, sí, canvien els eslògans, però la maquinària funciona exactament igual: més estructura política, més construcció simbòlica, més despesa institucional, més diners públics destinats a reforçar el relat ideològic del Govern. Perquè avui el problema de Catalunya ja no és només econòmic, el problema és que tenim unes elits polítiques absolutament desconnectades de la realitat de la nostra regió.

El català, que es lleva a les sis del matí per anar a treballar, no viu pendent de la seva diplomàcia esportiva. La família, que fa esforços per pagar les activitats esportives dels seus fills, no viu obsessionada amb la transformació feminista de la qual vostès tant parlen. El petit club esportiu que intenta sobreviure no ho farà per la propaganda institucional que vostès ens venen. El que es necessita és suport. El que es necessita és reduir la burocràcia. Es necessita una administració que deixi d'utilitzar l'esport com una eina ideològica. I això és exactament el que nosaltres des de VOX volem denunciar avui.

Perquè el problema de fons d'aquest Govern és que han acabat convertint totes les institucions en instruments polítics per servir-se. L'educació, la cultura, els mitjans públics i ara també l'esport. Tot acaba girant al voltant de la mateixa lògica: més estructura, més ideologia, més control polític, tot per mantenir-se en el poder. Mentrestant, els problemes reals continuen sense resoldre's. La pressió fiscal continua disparada. Els serveis públics continuen degradant-se. La inseguretat continua augmentant. La immigració continua tensionant els nostres serveis públics

i cada vegada hi ha més catalans que tenen la sensació que treballen més, més i més que mai per rebre menys que mai. I aquí sembla que no passa res.

Aquest és el context en què arriben aquests pressupostos. I per això aquesta esmena de la totalitat va més enllà d'una simple discrepància pressupostària. És una esmena al model polític que ens porten Socialistes i els seus socis, que ha fracassat estrepitosament. Un model que ha convertit Catalunya en una macroestructura burocràtica obsessionada amb la propaganda i cada vegada més allunyada dels problemes dels catalans.

Des de VOX defensem una idea completament diferent. Defensem una Catalunya on les institucions tornin al servei de la gent, on els catalans siguin els primers, on l'esport serveixi per educar en esforç, en mèrit, en disciplina i en superació personal, on les famílies i els clubs tornin a ser la prioritat, on els recursos públics deixin de destinar-se a alimentar estructures polítiques i projectes ideològics.

I per això hem presentat una esmena a la totalitat en aquests pressupostos. Uns pressupostos que per l'únic que serveixen és per mantenir la corrupció al poder.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, diputat. No hi són presents els Grups Parlamentaris ni de la CUP, ni el Grup Parlamentari del Grup Mixt, i, per tant, segons l'article 85.2 del Reglament, s'interpreta que han renunciat a l'ús de la paraula. Per tant, la iniciativa parlamentària decau, llevat que alguns dels membres d'aquesta comissió demanin, sol·liciti que sigui portada a votació.

Si no hi ha cap petició en aquest sentit, conforme a aquest article 85.2 del Reglament, s'interpreta aquesta renúncia dels Grups Parlamentaris de la CUP - Defensem la Terra i del Grup Parlamentari Mixt a fer ús de la paraula, i les seves esmenes decauen. I, per tant, continuariem amb el torn en contra.

Doncs, ara és el torn del Grup Parlamentari Socialista, per un temps màxim de vint-i-cinc minuts. Li hem retallat deu minuts respecte de la seva previsió. Espero que pugui reduir la seva intervenció per ajustar-se a aquests vint-i-cinc minuts.

Teniu la paraula.

José Ignacio Aparicio Ciria

Gràcies, president. Gràcies a totes les persones que han participat en l'elaboració d'aquests pressupostos, perquè darrere d'uns pressupostos hi ha xifres, evidentment, però sobretot hi ha prioritats.

Hi ha una visió de país, hi ha una manera d'entendre què és important i què no ho és. I avui no estem debatent únicament una secció pressupostària, avui estem debatent quin paper ha de tenir l'esport en la Catalunya dels pròxims anys.

I nosaltres ho diem clarament. L'esport ha de ser una política central de país, no complementària, ni accessòria, ni subordinada; central, perquè l'esport educa, l'esport cohesiona i genera salut, i també genera oportunitats i activitat econòmica. L'esport construeix comunitat i l'esport també contribueix a construir Catalunya.

Aquests pressupostos formen part d'un projecte molt més ampli, formen part dels pressupostos que acceleren Catalunya, uns pressupostos que expressen una idea molt clara. Els pressupostos representen estabilitat. Per això vull començar agraint l'acord assolit entre el Govern, Esquerra Republicana i els Comuns, perquè els acords no són una renúncia; al contrari, són una fortalesa, són la manera com avancem les democràcies madures. Els acords són la manera com les bones idees es converteixen en polítiques públiques. Els acords són la manera com els pressupostos deixen de ser un document per convertir-se en una realitat. Així ho hem contemplat quan estàvem a l'oposició i així ho contemplem ara també des del Govern.

Ho dic perquè hem escoltat les diferents intervencions, hem escoltat, com sempre, moltes demandes –algunes les compartim, bé, gairebé totes–, però hi ha una constant: tothom reclameu més coses per l'esport. I segurament amb bona part d'aquestes demandes –com he dit– hi estem d'acord, perquè nosaltres també volem més esport; nosaltres, el conseller, els ajuntaments, les federacions, els clubs, tothom vol més. La diferència és que nosaltres hem portat uns pressupostos per fer-ho possible, perquè una cosa és reclamar i una altra és governar. Per això avui la pregunta no és qui estima més l'esport, la pregunta és qui està disposat a dotar-lo dels recursos necessaris.

Quan invertim en esport, invertim en societat, i per això és tan important haver elevat l'esport al rang de conselleria, perquè reconeix institucionalment una realitat que la societat catalana fa molts anys que coneix: que l'esport és molt més que esport.

I aquest canvi polític té una traducció pressupostària molt clara. El pressupost del departament passa dels 83 milions d'euros del 2023 als 144 milions previstos per al 26, un increment superior als setanta-tres per cent, el creixement proporcional més important de tots els departaments del Govern.

Quan un govern incrementa un pressupost en un setanta-tres per cent està dient una cosa molt clara, està dient que aquell àmbit importa, que aquell àmbit és estratègic.

Ara bé, seria molt fàcil limitar-nos a celebrar la xifra, però seria un error, perquè els bons pressupostos no són els que creixen més, els pressupostos són els que transformen realitats. I precisament aquí són aquests comptes on adquireixen tot el seu valor.

Estem davant d'un pressupost pensat per reforçar un ecosistema esportiu que és un dels grans patrimonis del país. Catalunya és una potència esportiva perquè disposa d'una xarxa extraordinària de clubs, federacions, consells esportius, ajuntaments, voluntaris i entitats. I aquesta xarxa necessita suport, necessita estabilitat, planificació i recursos, i aquests pressupostos van exactament en aquesta direcció.

També hem escoltat que aquest pressupost és insuficient, i probablement ho és, com ho són tots els pressupostos, perquè les necessitats sempre són superiors als recursos disponibles. Tothom voldria més recursos. Això és perfectament legítim, però també hem de ser responsables. Es tracta d'assegurar que les entitats els poden gestionar i que les polítiques públiques es puguin convertir en realitats tangibles.

Per això em sorprèn determinades esmenes a la totalitat, perquè una esmena a la totalitat no és una crítica parcial, no és una proposta de millora, i aquí és on apareix la contradicció, perquè costa entendre com es pot reclamar més esport femení i alhora rebutjar el pressupost que hi destina més recursos que mai. O costa entendre com es poden reclamar més equipaments i, alhora, rebutjar el pressupost que impulsa el pla de xoc més important de la història. O costa d'entendre com es poden

reclamar més ajudes als clubs, federacions i consells esportius i, alhora, rebutjar un pressupost que els reforça.

Es pot discrepar sobre prioritats, és legítim. Es pot discrepar del model. Es pot dir que un altre govern faria les coses d'una altra manera, totalment d'acord. El que no podem dir és que no hi ha projecte, perquè el projecte existeix i és visible. Hi ha una direcció, perquè darrere de cada partida hi ha una política, i darrere de cada política hi ha una idea molt clara: que l'esport és una inversió, no una despesa.

I si hi ha un àmbit que resumeix millor que cap altra la utilitat concreta d'aquests pressupostos, aquest és el de les instal·lacions esportives. Perquè quan parlem d'instal·lacions esportives parlem d'espais on cada dia milers de persones practiquen esport.

I aquí crec que és important ser honestos. Catalunya arrossega un dèficit històric en matèria d'instal·lacions esportives. No és responsabilitat exclusiva de cap govern, és una realitat acumulada durant dècades. Són situacions que coneixem tots, i precisament perquè les coneixem sabem que no es resolen amb discursos; es resolen amb recursos, amb planificació i amb compromís institucional.

Per això és tan rellevant el pla de xoc d'instal·lacions esportives, un pla dotat amb 120 milions d'euros en els anys 2025 i el 2029. 120 milions d'euros. La xifra parla per si sola.

Per això quan alguns grups reclamen més inversió en instal·lacions esportives, nosaltres hi estem d'acord, naturalment que sí. Qui hi podria estar en contra? La diferència és que nosaltres hem passat de la reivindicació a l'acció.

Però l'esport català no es construeix només amb instal·lacions. L'esport català es construeix sobretot amb persones, amb entitats, clubs, federacions, consells esportius, amb voluntariat, amb milers de persones que cada dia fan possible que l'esport funcioni. I aquest és un altre dels grans encerts d'aquests pressupostos, el reforç del teixit esportiu.

Comencem per les federacions. Catalunya compta amb més de set-centes mil persones federades –jo una d'elles–, una de les demostracions més evidents de la vitalitat esportiva del país. Però també és una enorme responsabilitat. Hi ha una

enorme feina que moltes vegades passa desapercebuda. Per això la convocatòria per a federacions arriba als vint milions d'euros, quatre milions més, un increment del vint-i-cinc per cent.

També és especialment rellevant el suport a la UFEC, que passa d'un milió a 1,8 milions, perquè la UFEC és una peça clau.

I si les federacions són importants, els consells esportius són imprescindibles, perquè representen l'esport de proximitat, l'esport quotidià, l'esport que arriba directament als municipis i a les escoles. La convocatòria destinada als consells esportius arriba als set milions d'euros, un increment de més del quinze per cent, i sobretot incorpora una novetat molt important, la plurianualitat. Catorze milions d'euros en dos anys. Pot semblar una qüestió tècnica, però no ho és. És una qüestió de governança, de planificació i de seguretat, perquè quan una entitat sap quins recursos tindrà durant més d'un exercici pot planificar millor, pot contractar i programar millor, pot assumir projectes amb més tranquil·litat i treballar amb més ambició. I això és exactament el que permet aquesta mesura.

També és dur reconèixer el paper fonamental de la UFEC, una entitat absolutament imprescindible per entendre l'esport escolar català, i això ens porta a un dels àmbits que més ens haurien d'unir: l'esport escolar, amb una participació femenina del quaranta-cinc per cent i masculina del cinquanta-quatre per cent.

També mereix una especial menció el Programa esport blanc escolar, que tindrà un increment del vint-i-cinc per cent. Aquest programa és molt més que una activitat esportiva, és una eina d'equitat territorial. És una manera de garantir que nens i nenes puguin descobrir els esports de neu, independentment del seu origen social. És una manera d'apropar la muntanya a les noves generacions i una forma de connectar esport, educació i territori.

I aquesta mateixa filosofia és la que inspira la futura línia de l'esport verd escolar, perquè l'esport del segle XXI també es practica a la natura, a la muntanya, als camins i als espais oberts, i Catalunya té una oportunitat extraordinària per liderar aquest model.

I és fonamental fer una referència als clubs, perquè els clubs són el cor del sistema esportiu català. Per això és tan important que les subvencions als clubs passin de

4,5 milions d'euros a set milions. I quan reforcem els clubs no només reforcem l'esport, reforcem un dels teixits cívics més importants que té Catalunya.

Però hi ha un altre conjunt de polítiques que representen la seva mirada de futur. I crec, sincerament, que és aquí on aquests pressupostos mostren amb més claredat l'ambició del Govern –ambició del Govern–, perquè aquests comptes no només responen a necessitats immediates, també preparen la Catalunya esportiva de la pròxima dècada.

Comencem per l'esport femení, perquè probablement és una de les grans transformacions que està vivint l'esport contemporani, i és una transformació que hem de continuar impulsant, perquè és una qüestió de justícia, de talent i d'oportunitats.

Durant massa anys, les dones han hagut de competir amb menys recursos, menys visibilitat, menys suport i menys oportunitats. Per això és tan important que aquest pressupost destini cinc milions d'euros específicament a l'impuls de l'esport femení.

També hi ha una altra política que considero especialment transformadora: la prescripció esportiva. Durant molts anys hem repetit una idea, l'activitat física i salut, i ara fem un pas més. Passem de recomanar l'activitat física a integrar-la progressivament dins de les polítiques de salut pública. I això representa un canvi de paradigma. La prova pilot ja arriba a setianta-dos centres d'atenció primària, i el pressupost passa de 355.000 euros a més de 620.000 euros. L'objectiu és clar: integrar la prescripció esportiva a l'historial electrònic de salut.

I aquesta és una de les polítiques més intel·ligents que pot impulsar qualsevol govern, perquè no només genera salut; també prevé malalties, millora la qualitat de vida, redueix la dependència i disminueix costos futurs per al sistema sanitari.

Per això aquesta política és tan important, perquè connecta dos mons que tradicionalment han treballat de manera separada: el món de la salut i el món de l'esport. I ho fa des d'una visió profundament progressista.

Parlem ara de l'alt rendiment. Catalunya és una potència esportiva. L'alt rendiment del segle XXI ja no consisteix només a entrenar més hores, consisteix a entrenar millor, a cuidar, acompanyar i preparar millor i a entendre que darrere de cada

esportista hi ha una persona amb necessitats físiques, amb necessitats emocionals, educatives i professionals.

En aquest mateix àmbit, també hem de destacar l'impuls al futur centre d'alt rendiment en alçada. I, evidentment, hem de parlar del CAR de Sant Cugat, un dels grans actius esportius de Catalunya. Un centre amb un pressupost superior als tretze milions d'euros. Però el que més m'interessa destacar és la seva evolució, perquè avui el CAR ja no és només un centre d'entrenament; és un centre de coneixement, d'innovació i d'acompanyament integral.

I pensar en el futur també és invertir en coneixement. I aquí hem de parlar de l'INEF, una institució que és motiu d'orgull per al conjunt del país, amb prop de vint milions d'euros de pressupost, amb més de 1.500 estudiants de grau, més de tres-cents en dobles graus, cent cinquanta en màsters, tres-cents en màsters propis i cent tretze doctorands. Està clar, l'esport també és coneixement.

També voldria destacar l'INEF Pirineus, amb una inversió de quatre milions d'euros, un projecte que combina esport, formació, territori i desenvolupament econòmic.

O l'Equacat, amb més de 46.000 alumnes en programes escolars i amb importants actuacions de millora previstes per al 2026.

Es tracta d'adaptar i preparar els equipaments perquè continuïn sent útils durant les pròximes dècades.

I si parlem de futur, inevitablement hem de parlar de la nova llei de l'esport, perquè fa més de vint anys que Catalunya no disposa d'una nova llei adaptada a la realitat actual.

I el país ha canviat. L'esport, la societat i les pràctiques esportives han canviat i les necessitats són unes altres.

Necessitem una llei que entengui que l'esport del segle XXI necessita una mirada molt més àmplia, una mirada que ha de contemplar el català i els valors de l'esport.

10,3 milions d'euros per reforçar la presència del català i un milió d'euros per impulsar els valors de l'esport, perquè defensar el català a l'esport no s'exclou a ningú. És garantir que la llengua pròpia del país sigui present en un dels principals espais de socialització que tenim. I defensar els valors de l'esport no és una qüestió

retòrica; és parlar de respecte, d'inclusió, d'igualtat. És parlar de convivència, de lloc net, de ciutadania i, en temps com els actuals, això també és una política pública imprescindible.

Aquests pressupostos no resoldran tots els problemes acumulats durant anys, però sí que envien un missatge clar al conjunt del sector. Que aquest Govern creu en l'esport i que aquest Govern està disposat a dotar-lo dels recursos necessaris perquè continuï avançant.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies, diputat, per cenyir-se al temps. Dels grups que han presentat esmena hi ha la possibilitat de demanar un segon torn. *(Pausa.)* No es fa ús d'aquest torn. Per tant, sí que correspondria als grups parlamentaris que no hagin participat en el debat per un temps màxim de deu minuts cadascun, començant pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Endavant.

Marta Vilalta i Torres

Molt bé, moltes gràcies, president. Després d'escoltar-los i abans d'entrar en la matèria esportiva, també voldria fer alguna reflexió de context com altres diputats també han fet.

Vivim uns temps on hi ha tensió als serveis públics, incertesa econòmica, també hi ha encara més incertesa a nivell global, veiem precarietat en l'àmbit laboral, precarietat en l'àmbit de l'accés a l'habitatge, i a bona part de la ciutadania li costa arribar a final de mes.

A més a més, hi ha amenaces dels populismes que utilitzen la demagògia i la desinformació, quan no els delictes d'odi directament, per intentar fracturar la societat i per esgarrapar vots.

A aquesta situació global cal sumar-hi, en el cas de Catalunya, un dèficit fiscal que ofega les finances de Catalunya i una desinversió històrica en forma de maltractament al nostre país que ha anat minvant les oportunitats de progrés.

En aquest context, podríem tenir la temptació de situar-nos en el no a tot, perquè no ho podem arreglar tot, però aquesta no és la posició d'Esquerra Republicana.

Mirin, nosaltres som crítics amb el Govern, van vendre'ns gestió i la gestió més aviat ha estat deficient. Ho veiem amb les vagues, amb conflictes diversos, amb rectificacions constants. I a la manca de gestió i hem de sumar també manca d'ambició nacional i social d'aquest Govern.

Davant d'aquest Govern, per tant, novament podríem tenir la temptació de dir «no» a aquests pressupostos. Però uns pressupostos no són per a un Govern, són per a la gent, per als col·lectius, pels serveis públics, per l'estat del benestar, per poder fer les inversions necessàries, per als municipis i per moltes altres coses.

Teníem, per tant, dues opcions. Una és no fer res, el no a tot, i l'altra era influir i ser útils. I hem triat aquesta segona opció: negociar, ser útils, fer que les coses passin. Per tant, des d'Esquerra hem fet un exercici de responsabilitat, de fet com hem fet sempre, entenent la política com l'art de poder arribar a acords.

Com vam fer amb l'acord d'investidura a l'inici d'aquesta legislatura, amb el compromís amb el país per davant i posant-hi també l'ambició nacional i social que al Govern li faltava, i pactant avenços amb guanys de sobirania. Llavors, amb el nou model de finançament, amb la recaptació de l'IRPF, amb el desplegament de polítiques republicanes, amb la resolució del conflicte polític, com a eixos centrals d'aquests acords.

I ara ho hem fet novament, negociant aquests pressupostos, que, evidentment, si haguéssim pogut fer-los directament nosaltres els hauríem fet molt diferents, però en els quals hem pogut incidir i hem posat l'accent en els reforços dels serveis públics, en els guanys també de sobirania, en l'equilibri territorial i en la defensa de la llengua catalana.

Es tracta de poder aprofitar l'increment de recursos del pressupost i posar-lo a disposició de la ciutadania.

I, en el cas d'esports, fer possibles uns pressupostos que enforteixen i nodreixen un departament nou que, recordem-ho –i com ja s'ha comentat– és de nova creació i

que, per tant, era necessari també aquests pressupostos i això ha de permetre donar més potència a les polítiques esportives del país.

Fruit d'aquesta responsabilitat, Esquerra Republicana, per tant, hem condicionat uns pressupostos, hem prioritzat novament el país i ara el Govern ja no tindrà cap excusa pel que fa a la seva gestió i acció política, que fins ara sempre havíem sentit «ens falten uns pressupostos». Doncs bé, ara les excuses s'hauran acabat.

Per això els anuncio que votarem «no» a les esmenes a la totalitat –no crec que sigui sorpresa per cap dels presents–, votarem que no a aquestes esmenes a la totalitat. Això sí, farem esmenes parcials, perquè fins a l'últim moment intentarem millorar uns comptes que han de ser els més útils possibles per a la gent, i creiem que encara tenim una finestra d'oportunitat que volem aprofitar.

Com dèiem, la influència d'Esquerra Republicana passa per guanys de sobirania, amb la preparació de l'Agència Tributària de Catalunya per recaptar l'IRPF, amb la creació de l'Autoritat Aeroportuària de Catalunya, assumint la gestió de la seguretat ciutadana en ports i aeroports, amb el consorci d'inversions o amb la gestió del Consorci de la Zona Franca.

Passa també aquesta influència per construir un país més equilibrat territorialment, que és com el volem, i exemples d'això són les mesures pactades també per Esquerra Republicana, com el pla de pobles, com el finançament per a interventors i secretaris dels municipis de menys de dos mil habitants, com el Programa regenera per a la rehabilitació d'habitatges, la inversió en trens o també el Pacte Nacional per la Indústria.

Un exemple més del que hem pactat, i pilar d'aquesta negociació, és l'enfortiment dels serveis públics per tal de millorar la vida de la gent. I exemples d'això són els reforços de la salut pública del nostre país, especialment la salut mental infantil i juvenil, els cinc-cents milions per millorar els centres educatius.

I en aquest moment i en aquest punt volem tornar a fer una crida per atendre les demandes dels docents, que avui, novament, tornen a estar en vaga i amb grans mobilitzacions. Cal un gran pacte de país, de veritat, per solucionar les mancances que hi ha a l'àmbit de l'educació al nostre país, i ho veiem també amb exemples per

millorar aquests serveis públics, com tot allò que hem pactat per reforçar les polítiques d'emancipació juvenil.

Un dels eixos de tot allò que ha format part de les negociacions per part d'Esquerra Republicana i que s'ha traduït en acords és fer del català una llengua de present i de futur, i això vol dir, per tant, polítiques que enforteixin, que ajudin a l'aprenentatge i a l'ús social del català, justament perquè sabem que el català està en una situació de debilitat davant de moltes i múltiples amenaces.

Aquest ha estat un pilar de l'acord de pressupostos. El català és la llengua del nostre país, és la principal eina de cohesió de Catalunya, a banda que és l'element vertebrador de la nació catalana i signe d'identitat, i per això calia posar-hi encara més esforços.

Prova d'això són les mesures pactades també, com el reforç del nou departament i seguir reforçant també el Consorci per a la Normalització Lingüística, l'impuls de la llengua catalana a les xarxes socials i al món digital, la defensa de les entitats que treballen per la llengua catalana arreu dels Països Catalans, o les dues-centes cinquanta noves aules d'acollida per a l'aprenentatge intensiu de la llengua a l'alumnat nouvingut i, per tant, garantir també la vehicularitat de la llengua catalana a l'escola, entre d'altres.

I en aquest sentit, i parlant de llengua catalana, i ja connectant-ho amb l'àmbit de l'esport, vull posar èmfasi una de les mesures acordades, aquest acord per potenciar la presència del català a l'esport, més de deu milions d'euros que ho han de fer possible. En totes aquestes mesures s'hi veu el segell d'Esquerra Republicana i per això creiem que val la pena.

Pel que fa a esports, i aquí s'han comentat molts dels reptes que té el sector esportiu del nostre país, que, evidentment, compartim, hi ha més consensos dels que ens esperem en l'àmbit de l'esport, però hi són. Com deia, pel que fa a l'esport, parlem de 143 milions d'euros, 155 milions si comptabilitzem els euros destinats al català, i això permetrà fer un salt qualitatiu en la defensa de l'esport, malgrat que, com deia, seguiran havent-hi necessitats, segueixin havent-hi reptes i, per tant, hi haurem de seguir treballant, però sí que creiem que aquests pressupostos ens situen en poder fer un salt endavant.

Veiem millores en les subvencions a les entitats del sector esportiu, federacions, consells esportius i clubs, que són peces claus de l'àmbit esportiu de Catalunya. Es segueix dotant el pla de suport a l'esport femení, importantíssim també. S'incorporen inversions en equipaments i hem aconseguit aquest acord de deu milions d'euros per a la llengua catalana a l'esport, en la línia del que hem anat aprovant reiteradament en aquest Parlament. Moltes vegades hem aprovat iniciatives per millorar l'impuls de la llengua catalana en l'àmbit de l'esport. Doncs bé, amb aquests pressupostos ho podem fer possible.

Aquest és un binomi d'èxit per a la cohesió social. Vincular i treballar esport i llengua sabem que ajuda a la cohesió social del nostre país i per això val la pena destinar-hi esforços.

Mirin, ja li vam dir al conseller, i avui ho reiterem, que queden deures i molta feina per fer com a departament, sobretot en relació al compliment dels acords d'investidura, i aquí n'hi ha un on hi posem tot l'accent, que és la creació de l'oficina per la defensa i la promoció de les seleccions esportives catalanes.

Ara que tindrem pressupostos, en qüestió d'unes setmanes, ja no hi haurà excuses. Massa vegades, quan hem anat treballant aquest acord s'ha supeditat la creació de l'oficina als pressupostos. Per tant, ara tindrem pressupostos; per tant, de forma immediata, Esquerra Republicana garantirem que la creació de l'oficina sigui una realitat.

Queden deures i feina, deia, com la pròpia execució d'aquests pressupostos, com la implementació del pla de xoc d'equipaments esportius, amb les millores necessàries que també reclama el sector en aquest àmbit, fent la llei catalana de l'esport –tants anys fa que la reclamem, doncs ha de ser també una prioritat–, o la recuperació progressivament dels nivells de suport al sector que hi havia fa més d'una dècada. Aquests són deures directament pel Departament d'Esports, però també hi ha deures pel que fa a tot el Govern en matèria esportiva, perquè aquesta, com ens agrada recordar, és una qüestió transversal. L'esport, per sort, ara té una conselleria que el pugui gestionar, governar, impulsar i liderar, però és una qüestió transversal perquè afecta a Salut, ho veïem amb la recepta esportiva, un dels deures també que té el Govern per desplegar; afecta a Economia i Empresa per l'impacte econòmic

que genera; té implicacions a nivell turístic i a nivell territorial; afecta a educació i polítiques d'igualtat, amb l'impuls de l'esport femení, amb els plans educatius d'entorn, per exemple, i, evidentment, és un vector importantíssim per la cohesió del país.

Com deia, l'esport no interpel·la només a un conseller, sinó a tot el Govern, i ara toca passar del compromís a l'acció, perquè, com deia abans, ja no hi haurà excuses.

Aquesta legislatura pot acabar amb un nou finançament, amb més recursos per Catalunya, amb més sobirania, amb més llengua catalana, amb més equilibri territorial i més benestar per la ciutadania del nostre país, on l'esport sigui i tingui un paper clau.

Els pressupostos creiem que van en aquesta línia, però dependrà del compliment i de la bona feina que en faci el Govern i que en fem tots, també, amb la nostra capacitat de fiscalitzar l'acció governamental.

L'acord de pressupostos –ja acabo, president– no és un xac en blanc, és un instrument que ens dona oportunitats com a país, i nosaltres serem garants perquè aquestes oportunitats s'aprofitin i s'aprofitin bé, en l'àmbit general i també en favor de l'esport.

Gràcies.

El president

Gràcies, diputada. No havent-hi el vicepresident, renuncio al torn de paraula per part del Grup Parlamentari dels Comuns, més enllà del posicionament en contra de les esmenes a la totalitat.

I, per tant, passàriem a votar, si no hi ha cap petició que es mantinguin les esmenes del Grup Parlamentari de CUP-Defensem la Terra i del Grup Parlamentari Mixt, que decauen.

Per tant, votem conjuntament les esmenes del Grup Parlamentari de Junts, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, recordant que el vot favorable és que es mantinguin aquestes esmenes i el vot en contra seria en contra de les pròpies esmenes, d'acord? Que ningú s'equivoqui.

Vots a favor de les esmenes presentades?

Grup Parlamentari del Partit Popular, Grup parlamentari de VOX en Catalunya, Grup parlamentari de Junts.

Per tant, són 7 vots a favor.

Vots en contra?

El Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup parlamentari de Comuns.

Per tant, són 9 vots en contra.

Per tant, no s'aproven, no tiren endavant aquestes esmenes a la totalitat de la secció pressupostària.

No havent-hi cap qüestió més, i demanant als portaveus que, si us plau, es quedi un moment per tal de fer l'ordre del dia de la següent comissió, s'aixeca la sessió.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT